

KULTURÁLIS ÉVAD – PANNONHALMA 2019 – CSEND

Az imádság és a közösségi élet keretében kiemelten a csendre figyel. A bencés közösségnek e döntéséből kiindulva a Pannonhalmi Főapátság 2019-es kulturális és spirituális évadát a csendnek szenteljük. Létezik az elhallgatás, a szembe nem nézés, a megalkuvás cinikus csendje. Létezik a szolidaritás semmit ki nem mondó, mégis mélyen osztozó, együttérző csendje. Létezik a kimondhatatlan események előtti, megrendült csend. És végül létezik a befogadás

és megértés reflektáló vagy éppen a találkozásra kinyíló, önküresítő, gondolat nélküli, meditatív csendje. Reméljük, hogy 2019 itteni eseményei a Pannonhalmával kapcsolatba kerülő vendégek számára kinyitják a csend dimenzióit.

Dejcsics Konrád OSB kulturális igazgató:

A monostor lakói és a városlakók, a szerzetesek, a művészek és a látogatók egyaránt úton vannak a csend felé. Válaszaik még nem tökéletesek. Ám őszinteségük miatt talán mégis a „bölcselet szobrát” formázzák.

CSEND

(Kiállítás a Pannonhalmi Főapátság főmonostori kiállítóterében

2019. március 21. és 2019. november 11. között)

A kiállító művészek: Ember Sári, Kristóf Krisztián, Pálinkás Bence György,

Schuller Judit Flóra, Trapp Dominika

Kurátor: Erdős Nikolett

Kortárs képzőművészek a hallgatásról, a vágyott és az elvárt csendekről, a csend mögötti zajokról. A kiállításra készült munkák a Pannonhalmán tapasztaltakból, a szerzetesek és a diákok meghatározó jelenlétéből indulnak ki, hogy különböző értelmezéseket bejárva hangot adjanak a csendnek.

Erőss Nikolett kurátor:

A csend a kortárs művészet alapanyagaként sokkal megfoghatóbb, mint témájaként. Pusztán megjelenítése helyett égetőbbnek tűnik hiányával vagy olykor árulkodó jelenlétével, az elhallgatással, a kimondani nem tudással foglalkozni, annak a felelősségnek a súlyát latolgatni, hogy meddig maradhatunk

még szótlanak. A csend körülírható, de nehezen megragadható, szóvá tenni keveseknek sikerül. A kiállításon kortárs alkotók osztják meg értelmezéseiket a csendről. Személyes történeteket mondanak el – a gondolatok háttérében a Pannonhalmán meghallott csendek húzódnak. A szerzetesekkel, a gimnáziumban tanuló diákokkal és az apátságban dolgozó munkatársakkal folytatott számos beszélgetés alakította a bemutatott műveket, tette érzékelhetővé a csend kereséséhez és fenntartásához szükséges energiákat, a némaság mögötti hangokat. Elérhetetlen és kikényszerített, várakozó és elmélyülő csendek formálták a kiállítást.

TRANQUILLUS DEUS TRANQUILLAT OMNIA A CSENDES ISTEN MINDENT ELCSENDESÍT

(Kiállítás a Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár klasszicista teremkönyvtárában)

2019. március 21. és 2020. március 21. között)

A kiállítás rendezője: Ásványi Ilona

A CSEND *minden ember* elemi vágya, élettere, szükséglete, nemcsak a vallásos, hívő emberé. A csend az önmagunkkal és az Istennel való találkozás feltétele, helye, ideje, módja, lehetősége, lelkiállapota. Az önmagunkkal való találkozás általában felzaklató, olykor kiábrándító, elbizonytalanító, de lehet megtisztító, érlelő, nevelő is... mindenképpen helyes *önismerethez* segít és *alázatra* nevel.

A csend nemcsak akusztikai jelenség, hanem a cselekvés hiánya is. Ezen kívül lelkiállapot, melynek íve az értelemmel-akaratlansággal is megteremthető nyugalomtól a derűs, boldog békességig terjed. A mai ember eljutott oda, hogy menekül a csendtől, melyből testi és lelki erőt nyerhetne. Mert a csend lehet félelmetes, aggasztó, nyugtalanító, felzaklató, bántó, süket, félreérthető, megsemmisítő, halotti... is. Csendre nemcsak a hívő embernek, hanem minden embernek szüksége van, hogy találkozzon önmagával és találkozzon – nevezze bár akárkinek, akárminek – Istenével. A csend lehet beszédes, termékeny, jótékony, gyógyító, nevelő, tanító, gazdagító, érlelő, növelő, elringató, meghitt, titokzatos, megnyugtató, békés...

A csend lehet külső, a körülményeinkre kiterjedő és belső, a lélek élete. Összefügg az egyedülléttel és a magányossággal. Az egyedüllét

életállapot, a magány lelkiállapot. Tudjuk és hiszünk: igazában soha nem vagyunk teljesen egyedül és magányosan sem, hiszen egyedül vagyunk önmagunkkal és egyedül vagyunk Istennel, bár a tér-idő és egyéb földi-emberi kötöttségek miatt, mert embervoltunk látni-hallani-tapintani kíván, mégis „érezhetjük” magunkat egyedül. A lelki élet mesterei ajánlják a külső-belső csendet, azt tanítják, hogy a csönd egyszerre út és egyszerre beteljesedés, éppen ezért csenddé kell válni, mert Isten maga is csendes... ő a CSEND... a béke.

Ásványi Ilona:

A kiállítás a külső és belső csendre törekvő egyes hívő ember és közösségek megszentelt életének sajátosságait ismerteti. A spirituális út, melyet az önmagával és Istennel találkozni kívánó lélek bejár a lectio divinán (szent olvasmányok tanulmányozása), a magán és közösségi imádságon (zsolozsma), a lelkigyakorlaton, elmélkedésen (meditáció) át vezet a szemlélődésig (kontempláció), az isteni igazságokkal foglalkozó szótlanságra, csendes, inkább érzelmi, mint racionális lelkiállapotig. A kiállítás bemutatja azokat a kortárs „spirituális kísérőket” is, akik az „imádság iskolájában” jeles kísérői a kereső, útnak induló és már zárandókúton járó, hívő embernek.

LUCIEN HERVÉ – AZ ÉPÍTÉSZET CSENDJE

(Kiállítás a Pannonhalmi Apátsági Galériában
2019. április 12. és 2019. november 11. között)

Kurátor: Gebauer Imola és Judith Hervé

„...a fény, az árnyék és a tér fényképésze”-ként emlegetett művész pályafutása során fotóin keresztül újraértelmezte, és újraalkotta az építészeti alkotásokat. A Csend évében különös hangsúlyt kapnak az emberek jelenlétét mellőző épületfotográfiái. Hiszen Lucien Hervé számára az építészet is az Embert jelenti. „Az Embert, akit mindenben keresett, még akkor is, ha fényképein legtöbbször elkerülte.”

Gebauer Imola:

Lucien Hervé, aki elsősorban építészeti fotósként járta a világot, minden ember alkotta épített műre – legyen az szakrális vagy profán – érdeklődéssel tekintett. Az emberi teremtő szellemet kereste, mert hitt, ugyan nem Istenben, de az emberben.

Lucien Hervé fotográfiai kifejezőmódjára a Bauhaus képi világa és az expresszionista, két világháború közötti filmek nyelve hatott. Az éles perspektívaváltások, az átlós szerkesztés volt a sajátja, ugyanakkor szívesen választotta a frontális, sőt egészen szimmetrikus megközelítést is. A nézőpontok különbözősége betekintést enged a mű megismerésének folyamatába.

Amikor az „egészet” mutatja meg, annak monumentalitását hangsúlyozza, máskor részleteket választ, és az anyagok és formák tapinthatósága által intim találkozást kínál a művel. Hervé aktívan szemlél, újra és újra körüljárja az épületet, elidőz benne és kísérletezik. Egyfajta játék ez, amellyel közönséget is aktív részvételre hívja meg. A jelen kiállítás Lucien Hervé egykori kiállítás terveit gondolja tovább, végig kalauzol kétezer év szakrális építészetén. Hervé megrendelése nyomán, valamint saját kezdeményezésből öt kontinens számos országába jutott el. Tárlatain dialógust kezdeményezett a formák és korok, ismerős és ismeretlen helyszínek között, szenvedélyesen szeretett látni tanítani. Hervé fotográfiája teljes személyiségét tárja fel: e szakrális terek az emberiségbe vetett hitet mélyítik el, titkaikra, az őket átjáró fényre szeme, intellektusa és szíve lencséje élességével rezonál. Ebben rejlik az ő misztériuma.

forrás: www.pannonhalmifoapatsag.hu

Ásványi Ilona

Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár

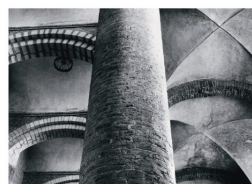
lucien
hervé

az
építészet
csendje

2019. április 12.
– november 11.

Pannonhalmi
Apátsági Galéria
Művészeti Kiállítás
Művészeti Kiállítás
Művészeti Kiállítás

www.pannonhalmifoapatsag.hu
a Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár

Építés közben
magamat is
én építettem.

(Paul Valéry)

